

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové, v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený Mgr. Ing. Tomášem Hobzou, advokátem se sídlem Ghegova 1019/3, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, čj. 10791/25/5300-22443-710132, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2026, čj. 62 Af 14/2025-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku potvrdil, že úřední záznam o podaném vysvětlení vyhotovený v trestním řízení je možné v daňovém řízení použít jako důkazní prostředek podle § 93 odst. 1 daňového řádu.

[2] Žalobce podniká v oblasti vinařství. Správce daně na základě daňové kontroly vydal několik dodatečných platebních výměrů, kterými žalobci doměřil daň z přidané hodnoty a povinnost uhradit penále z doměřené daně za zdaňovací období měsíců března až prosince 2019, ledna až prosince 2020 a ledna až června 2021. Daň doměřil podle § 98 odst. 1 daňového řádu za použití pomůcek.

[3] Žalobce se proti dodatečným platebním výměrům odvolal. Namítal, že správce daně využil důkazní prostředky, které nebylo možné použít. Měly totiž původ v trestním řízení vedeném se žalobcem. Žalovaný odvolání zamítl. Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně.

[4] Krajský soud přisvědčil závěrům žalovaného a žalobu zamítl.

[5] S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud vyložil, že použití důkazních prostředků opatřených v trestním řízení, je v daňovém řízení možné, pokud byly pořízeny nezávisle na daňovém řízení, v souladu se zákonem a pokud byly daňovému subjektu zpřístupněny. V projednávané věci byly podle krajského soudu všechny tyto podmínky splněny. Veškeré podklady, jejichž použitelnost žalobce zpochybňoval, byly pořízeny nezávisle na daňovém řízení a správce daně se jejich použitím nesnažil vyhnout své důkazní aktivitě. Kromě důkazních prostředků, které měly původ v trestním řízení, provedl správce daně i další důkazní prostředky, které se později staly podkladem pro rozhodnutí. Veškeré podklady pro rozhodnutí pak správce daně žalobci zpřístupnil a umožnil mu se k jejich obsahu vyjádřit. Správce daně také podle krajského soudu dostatečně posoudil, zda podklady převzaté z trestního řízení nebyly získané v rozporu se zákonem. K tomuto krajský soud vyložil, že požadavek nelze chápat tak, že by správce daně měl přezkoumávat samotnou zákonnost úkonů orgánů činných v trestním řízení. Pro učinění závěru o tom, že byly podklady pořízeny v souladu se zákonem postačí, že podklady byly pořízeny a použity v trestním řízení v souladu s trestním řádem, nebyly zpochybněny ani vyloučeny z dokazování, a do daňového řízení byly převzaté oficiální cestou. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že jako důkaz nemohou finanční orgány použít úřední záznam o podaném vysvětlení vyhotovený v trestním řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[6] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Jeho kasační námitky lze shrnout následovně:

1. Správce daně měl přezkoumat zákonnost úkonů orgánů činných v trestním řízení při pořízení důkazních prostředků následně použitých v daňovém řízení.
2. Správce daně nemohl použít úřední záznam o podání vysvětlení v trestním řízení jako důkazní prostředek.

[7] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že krajský soud podle něj postupoval správně a setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a Povinnost přezkoumávat zákonnost úkonů učiněných orgány činnými v trestním řízení

[8] Stěžovatel namítal, že k tomu, aby mohl vycházet z důkazních prostředků obstaných v trestním řízení (konkrétně z tzv. červeného a modrého sešitu, e-mailové korespondence a dat z mobilních telefonů), byl správce daně povinen blíže přezkoumat zákonnost získání těchto důkazních prostředků orgány činnými v trestním řízení. Pokud by

pokračování

správce daně nebyl povinný takový přezkum provést (jak uvádí krajský soud), vyprázdnil by se obsah § 93 odst. 1 daňového řádu. Závěr krajského soudu, že postačí zjistit, zda byly důkazní prostředky pořízené v trestním řízení a nebyly v něm zpochybněny nebo vyloučeny z dokazování, pak není správný. V daňovém spise se nenacházejí žádné dokumenty, ze kterých by bylo možno posoudit, že důkazní prostředky v trestním řízení byly získány v souladu se zákonem. S ohledem na tento nedostatek podkladů stěžovatel nemohl namítat nezákonnost důkazních prostředků převzatých z trestního řízení. Tím mu bylo upřené právo být slyšen zaručené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Výklad zaujatý krajským soudem by pak podle stěžovatele také vedl k dodatečné legalizaci jakýchkoliv důkazů opatřených orgány činnými v trestním řízení. Námitka tedy spočívá v tom, zda mají daňové orgány přezkoumávat proces, který v trestním řízení vedl k obstarání důkazních prostředků.

[9] Jak správně poukázal krajský soud, Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že použití důkazních prostředků získaných v trestním řízení pro účely řízení daňového je zásadně přípustné za splnění tří podmínek: *v první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení pořízeny účelově proto, aby se správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky). Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku správce daně vyřeší podle § 28 daňového řádu), a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem (nelze tedy například jako důkazu užít listiny, jež byla součástí spisu, k jehož obsahu správce daně z těch či oněch důvodů neměl podle zákona přístup). Konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily* (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS). Přestože se citovaný rozsudek týká zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v další rozhodovací praxi byly výše vymezené podmínky opakovaně potvrzeny i pro řízení podle daňového řádu (rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2015, čj. 3 Afs 163/2014-38; ze dne 23. 2. 2021, čj. 4 Afs 235/2020-41, bod 57; nebo ze dne 23. 3. 2022, čj. 7 Afs 114/2020-29, bod 13).

[10] Stěžovatel namítá, že závěr krajského soudu, že správce daně nemusí přezkoumávat zákonnost pořízení důkazních prostředků orgány činnými v trestním řízení, protože postačí zjistit, zda byly důkazní prostředky pořízené v trestním řízení a nebyly v něm zpochybněny nebo vyloučeny z dokazování, není správný.

[11] Stěžovatel nicméně pomíjí, že z rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by daňové orgány neměly, resp. nemusely posuzovat proces, který vedl k získání důkazních prostředků. Krajský soud naopak v bodě 17 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že správce daně má ověřit, *zda podklady (listiny) byly pořízeny a použity v trestním řízení v souladu s trestním řádem a příslušný důkazní prostředek byl v rámci trestního řízení pořízen k tomu příslušným orgánem*. Námitka stěžovatele je tedy již ve své podstatě nedůvodná, protože vychází z nesprávné premisy. Krajský soud toliko vyložil, že na posouzení toho, zda byly důkazní prostředky pořízené v souladu se zákonem, nelze klást přemrštěné požadavky. S takovým posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí).

[12] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře soustavně poukazuje na autonomii daňového práva na právu trestním (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2025, čj. 2 Afs 22/2024-120, bod 37).

Daňové orgány nejsou příslušné k tomu, aby podrobně přezkoumávaly zákonnost úkonů provedených orgány činnými v trestním řízení. Otázku zákonnosti důkazních prostředků řeší pouze pro účely daňového řízení, a to jako otázku předběžnou (§ 99 odst. 1 věta druhá daňového řádu). Je tedy na nich, aby s ohledem na skutečnosti zjištěné v daňovém řízení uvážily, jaké podklady potřebují pro to, aby mohly dostatečně posoudit zákonnost převzatých důkazních prostředků.

[13] S ohledem na uvedené pak nelze souhlasit ani s tím, že by správce daně mohl jakkoliv dodatečně „legitimizovat“ nezákonně získané důkazní prostředky. Řešení předběžné otázky totiž není závazné pro jiná řízení. To se projevuje například v tom, že i pokud trestní soud zproští daňový subjekt obžaloby z úmyslného trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, neznamená to nutně, že správce daně nemůže shledat účast daňového subjektu na daňovém podvodu, pro niž postačí nedbalostní forma zavinění [srov. např. část. IV/f písm. b) rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 Afs 15/2008-100].

[14] Se stěžovatelem pak nelze ani souhlasit v tom, že by mu tímto postupem bylo upřené právo být slyšen zaručené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[15] Ústavní soud dlouhodobě vykládá čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s jejím čl. 36 odst. 1 tak, že součástí práva na soudní ochranu a spravedlivý proces je i vytvoření prostoru pro to, aby účastník mohl účinně uplatňovat námitky a argumenty, které jsou způsobilé ovlivnit rozhodování soudu (náleží ÚS ze dne 29. 4. 2026, sp. zn. I. ÚS 2862/25 bod 20). Podle Ústavního soudu *právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům nepředstavuje jen právo zaujmout stanovisko k provedeným důkazům, ale i právo reagovat na všechny relevantní skutečnosti, tvrzení a úvahy, které jsou v řízení předneseny, a zajistit tak účastníkům řízení možnost ovlivnit úvahy a závěry soudu při rozhodování o věci. Tyto garance mají při zohlednění určitých specifík své místo i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zde sice prvotní zjišťování skutkového stavu provádí správní orgán, ale správní soudy následně rozhodují v tzv. plné jurisdikci. To znamená, že mají pravomoc dokazováním nejen upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel, ale mají také možnost zjistit nový skutkový stav jako podklad pro své rozhodnutí. Pohledem těchto ústavních garancí je problematické, vychází-li správní orgán či následně soud v řízení o správní žalobě ze závěrů z trestního řízení, jehož se neúčastnil ten, o jehož právech je před správními orgány rozhodováno. V takovém případě musí být účastníkovi před správními orgány a soudy dána možnost aktivně vystupovat na ochranu svých práv, zejména pak možnost zpochybnit skutečnosti zjištěné v trestním řízení a navrhnout vlastní důkazy k prokázání alternativní skutkové verze (náleží ÚS sp. zn. I. ÚS 2862/25, body 21 a 22; zvýraznění přidáno).*

[16] V nyní projednávané věci nebyly důkazní prostředky získané v trestním řízení jedinými důkazními prostředky, ze kterých daňové orgány zjistily skutkový stav. Správce daně i žalovaný vycházeli z různých podkladů a v daňovém řízení bylo provedeno vlastní dokazování. V kontrolních zjištěních i ve zprávě o daňové kontrole konfrontoval obsah výpovědí z trestních řízení s vlastními zjištěními získanými z jím obstaraných důkazních prostředků. Stěžovatel se také ke všem podkladům pro rozhodnutí mohl vyjádřit a byl s nimi seznámen. Mohl tedy aktivně vystupovat na ochranu svých práv, zpochybnit skutečnosti zjištěné v trestním řízení a realizovat své právo být slyšen. Toto své právo mohl ostatně realizovat i v trestním řízení, jelikož byl jeho účastníkem.

pokračování

[17] Stěžovatel nicméně v průběhu řízení konkrétněji zpochybnil pouze skutečnosti vyplývající z úředního záznamu o podání vysvětlení, resp. uváděl, že správce daně měl vycházet pouze z obsahu výsledku provedeného v daňovém řízení. Co se týče skutečností vyplývajících z tzv. červeného a modrého sešitu, e-mailové korespondence a dat z mobilních telefonů, tyto stěžovatel relevantně nezpochybnil. Své námitky směřoval k tomu, že nemohl ověřit, zda byly důkazní prostředky získané v souladu s právní úpravou. Konkrétní důvody, pro které by považoval získané důkazní prostředky za nezákonné však neuvedl. Přitom v tomto konkrétním případě daňové orgány použily důkazní prostředky z trestního řízení vedeného proti stěžovateli. Stěžovatel měl tedy plný přístup do trestního řízení a nic mu nebránilo namítat případně nezákonnost získání některých důkazních prostředků, i když by podklady pro to nebyly součástí daňového spisu. Takovou argumentací by se poté musel žalovaný, případně krajský soud zabývat.

[18] Důkazní prostředky převzaté z trestního řízení pak nebyly použity ani na úkor práva stěžovatele být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky. Správce daně totiž nevycházel pouze z úředního záznamu o podání vysvětlení, ale v daňovém řízení provedl vlastní výslech svědků.

[19] Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit ani tomu, že by mělo být porušeno právo stěžovatele být slyšen. Jak správně poznamenal krajský soud v bodě 16 napadeného rozsudku, pro realizaci práva být slyšen je podstatné, že stěžovatel byl se všemi podklady pro rozhodnutí řádně seznámený a mohl tak reagovat na všechny relevantní skutečnosti, tvrzení a úvahy, které byly v řízení předneseny.

[20] Krajský soud ani nepochybil, pokud se zabýval tím, zda byly splněny všechny podmínky pro použití důkazních prostředků z trestního řízení v řízení daňovém. Se stěžovatelem lze sice souhlasit, že v žalobě sporoval zejména otázku zákonnosti důkazních prostředků. Krajskému soudu ale nelze klást k tíži, že komplexně ověřil, zda byly splněny všechny podmínky pro převzetí důkazních prostředků. Takovým posouzením stěžovatele nijak nezkrátil na jeho právech a ani se neopominul vypořádat se stěžovatelovou stěžejní námitkou, tj. s otázkou zákonnosti převzatých důkazních prostředků. Krajský soud tento žalobní bod řádně vypořádal v bodě 17 a následujících rozsudku. Ani v tomto ohledu tak není stěžovatelova námitka důvodná.

III.b Správce daně mohl použít úřední záznam jako důkazní prostředek

[21] Druhá stěžovatelova námitka spočívala v tom, že úřední záznam o podání vysvětlení z trestního řízení není možné v daňovém řízení použít jako důkazní prostředek. Použitelnost úředního záznamu o podaném vysvětlení je totiž i v trestním řízení značně omezená. Dokazování probíhá až v hlavním líčení a čtení úředního záznamu o podaném vysvětlení je podmíněné souhlasem státního zástupce a obžalovaného. Úřední záznam nelze využít ani v případě, že se obžalovaný bez omluvy nedostaví k hlavnímu líčení, a to se koná v jeho nepřítomnosti. Obdobný zákaz pak obsahuje i § 79 odst. 3 daňového řádu. Stěžovatel navíc nebyl při pořízení úředních záznamů přítomný. Správce daně měl proto hodnotit pouze svědecké výpovědi provedené v daňovém řízení, kterým měl dát přednost. Obsah těchto výpovědí neměl nijak porovnávat s obsahem úředních záznamů o podání vysvětlení.

[22] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*

[23] Podle § 93 odst. 1 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít *všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.* Podle odst. 2 citovaného ustanovení lze za podmínek podle odst. 1 jako důkazní prostředky použít i *veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.*

[24] Pokud jde o užití úředního záznamu o podání vysvětlení v trestním řízení jako důkazního prostředku, je třeba rozlišovat, v jakém řízení má být použitý (rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2023, čj. 9 Afs 187/2022-55, bod 43 a judikatura v něm citovaná). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře výslovně uvedl, že s ohledem na to, že *jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení (§ 93 odst. 1, věta první, zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů),* je možné, aby správce daně *dokazoval i úředním záznamem o podaném vysvětlení* (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, čj. 9 Afs 56/2016-39, bod 20; shodně např. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2023, čj. 8 Afs 92/2022-239, bod 77 a násl.).

[25] Z citované judikatury a relevantní právní úpravy se tedy podává, že v rámci daňového řízení je obecně možné úřední záznam o podaném vysvětlení použít jako důkazní prostředek. Je proto třeba v první řadě odmítnout kategorické tvrzení stěžovatele, že v daňovém řízení nelze úřední záznam o podání vysvětlení vůbec považovat za způsobilý důkazní prostředek.

[26] Případná není ani argumentace stěžovatele, že úřední záznam o podaném vysvětlení lze v trestním řízení použít jako důkazní prostředek pouze za omezených podmínek.

[27] Daňové řízení totiž není řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto na něj není nutné vztahovat všechny procesní standardy (včetně požadavků na dokazování), jimiž je ovládáno řízení trestní (rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2023, čj. 8 Afs 92/2022-239, bod 80). Omezená použitelnost úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku v trestním řízení je pak projevem zásady bezprostřednosti trestního řízení (rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010-73). Za dodržení podmínek § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu lze tedy v daňovém řízení vycházet i z takových důkazních prostředků, které by v trestním řízení nemohly být bez dalšího podkladem výroku o vině, např. z úředního záznamu o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2017, čj. 4 Afs 58/2017-78, bod 65). I kdyby tedy trestní soud důkazní prostředky v hlavním líčení jako důkaz procesně nepřipustil, nevylučuje tato skutečnost bez dalšího jejich použití jako důkazu v daňovém řízení (rozsudek NSS čj. 6 Afs 20/2025-50, bod 27).

pokračování

[28] V důsledku uvedeného rozlišení mezi řízením trestním a daňovým tak není příslušný odkaz stěžovatele na § 79 odst. 3 daňového řádu, podle kterého nemůže být vysvětlení podané správci daně použito jako důkazní prostředek. Jedná se totiž o odlišný institut, než upravuje § 158 trestního řádu (rozsudek NSS čj. 8 Afs 92/2022-239, bod 81). Z totožného důvodu není důvodná ani námitka stěžovatele spočívající v přípustnosti použití záznamu o podání vysvětlení v trestním řízení před soudem pouze se souhlasem státního zástupce a obžalovaného (jak ostatně NSS obdobně vyslovil v bodě 44 rozsudku čj. 9 Afs 187/2022-55).

[29] Důvodná pak není ani okrajová argumentace stěžovatele, že u podání vysvětlení provedeného v trestním řízení nebyl přítomný. Tato námitka by mohla být důvodná v případě, že by se daňové orgány vyhýbaly provedení téhož důkazu v rámci probíhajícího daňového řízení (rozsudky NSS ze dne 8. 12. 2008, čj. 7 Afs 99/2007-62 a čj. 9 Afs 187/2022-55, bod 45). Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Úřední záznam o podání vysvětlení poskytl správci daně Generální ředitelství cel, a to na základě výzvy podle § 57 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Správce daně pak osoby podávající vysvětlení vyslechnul i jako svědky a následně jejich výpovědi hodnotil ve vzájemné souvislosti, jakož i z hlediska relevantnosti a věrohodnosti. Se všemi podklady (tj. jak s úředním záznamem o podání vysvětlení, tak s protokolem o výslechu svědků) správce daně stěžovatele řádně seznámil a umožnil mu vyjádřit se k jejich obsahu. To ostatně stěžovatel ani nepopírá. Jeho námitka spočívá v tom, že úřední záznam o podání vysvětlení nemohl být již ze své podstaty použitý jako důkazní prostředek. Jak však Nejvyšší správní soud vyložil výše, toto přesvědčení je nesprávné.

[30] Stěžovateli konečně nelze přisvědčit ani v tom, že výpovědi učiněné před správcem daně je vždy nutné dát přednost před obsahem protokolu o výslechu původem z trestního řízení, resp. před obsahem úředního záznamu o podání vysvětlení. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice potvrdila, že obecně je třeba preferovat svědeckou výpověď získanou přímo správcem daně oproti obstarání vyjádření osoby v jiné formě (rozsudek NSS čj. 6 Afs 20/2025-50, bod 28 a tam citovaná judikatura). Z toho však nelze dovozovat absolutní přednost svědecké výpovědi získané v daňovém řízení. Jak Nejvyšší správní soud setrvale uvádí, daňové orgány totiž mají s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů povinnost posuzovat důkazy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, jakož i z hlediska jejich relevantnosti a věrohodnosti (rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2017, čj. 6 Afs 34/2017-71, bod 57). V projednávané věci tak daňové orgány učinily, přičemž proti sobě nestála pouze jedna „bezprostřední výpověď“ před správcem daně proti jednomu úřednímu záznamu provedenému podle trestního řádu, ale daňové orgány své závěry opřely o řadu důkazních prostředků, jako např. knihu jízd, předloženou evidenci vína, či výslechy svědků.

[31] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správce daně ani žalovaný nepochybili, když za daných okolností vycházeli i z obsahu úředních záznamů o podání vysvětlení.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitky důvodnými a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Rozhodl proto podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního a kasační stížnost zamítl.

[33] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 správního řádu soudního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. srpna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu